

Hồi 35

Vị Sắc Bất Tâm

Dang ngồi trầm tư nhìn qua khung cửa sổ thì La Thiên Hào mở cửa bước vào. Vi Thiên Cơ liền đứng lên, hỏi luôn:

- Công tử đã tìm ra tung tích của Tiểu Thần Toán Tử chưa ?

La Thiên Hào nhip chiếc quạt giấy, buông một tiếng thở dài:

- Tại hạ đã cho môn hạ đi khắp mọi nơi dò la tung tích của Tiểu Thần Toán Tử. Thậm chí đã đến tổng đàn Cái Bang gặp lão Bang Chủ Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ nhưng xem ra mò kim dưới đáy bể cũng còn dễ hơn là tìm Hạ huynh.

Y nhip quạt, cười mỉm:

- Mấy hôm nay xem chừng Vi cô nương quá lo lắng nên thần sắc không được tươi tỉnh. Tại hạ đã cho mời đại phu và sai người nấu món canh bát bửu để Vi cô nương dùng.

Vi Thiên Cơ giả lả cười:

- Đa tạ La công tử. Tiểu nữ ở đây đã được ba bốn ngày rồi, chắc có lẽ phải rời khỏi đây.

La Thiên Hào bước đến đối mặt với nàng:

- Vi cô nương đi đâu ? Cứ ở lại đây. Nhất định môn hạ Ngũ Kiếm sẽ tìm ra tung tích của Hạ huynh.

- Công tử đã quá chu tất rồi, tiểu nữ không dám làm phiền, đã đến lúc phải rời khỏi nơi đây

La Thiên Hào vừa nhip quạt vừa lắc đầu:

- Vi cô nương đi lúc này thì tại hạ quả không yên tâm. Phàm đã giúp thì phải giúp cho được việc. Vi cô nương đừng ngại. Thế nào rồi chúng ta cũng tìm được tung tích của Hạ huynh.

La Thiên Hào xoa tay:

- Mấy hôm nay chắc cô nương không được vui. Tại hạ sẽ tổ chức cái gì đó để giúp vui cho Vi cô nương.

- La công tử nói đúng. Trong lòng tiểu nữ không được vui được vui vẻ lắm.

La Thiên Hào mỉm cười:

- Tại hạ biết nên đã chuẩn bị lễ hội để Vi cô nương được vui vẻ.
- Công tử lo lắng quá. Tiểu nữ càng thêm ái ngại.

La Thiên Hào khoát tay:

- Không, không... Vi cô nương đừng khách sáo. Ngũ Kiếm Phái được chủ nhân Phi Tiên Hồ giá lâm làm khách đã là điều vinh dự có thể tự hào với các môn phái khác rồi.

- La Chưởng Môn càng nói thì tiểu nữ càng hổ thẹn.

La Thiên Hào nhìn nàng bằng ánh mắt của một gã si tình. Chạm vào ánh mắt của La Thiên Hào, đôi chân mày vòng nguyệt của Vi Thiên Cơ thoát cau lại. Nhưng rồi nhanh chóng trở lại dung diện bình thường.

La Thiên Hào nói:

- Vi cô nương. Tại hạ rất ái mộ Vi cô nương. Chính vì sự ái mộ đó mà tại hạ không muốn cô nương rời khỏi nơi đây.

Vi Thiên Cơ nghiêm mặt. Nàng trang trọng nói:

- Tiểu nữ rất cảm kích thịnh tâm của La công tử nhưng... vì sự an nguy của Hạ huynh nên tiểu nữ không thể lưu lại đây thêm ngày nào nữa. Sự chu tất của La công tử những ngày vừa qua, sau này tiểu nữ sẽ báo đáp.

- Vi cô nương định đi đâu ?

- Tổng đàn Cái Bang, gặp Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ.

La Thiên Hào thở dài.

Y nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Thôi được... Vi cô nương đã muốn đi thì tại hạ không thể cản chân được. Nhưng trước khi rời khỏi đây, tại hạ cũng phải mời Vi cô nương dự buổi lễ tiễn chân.

- La công tử khách sáo quá.

- Đối với Vi cô nương thì tại hạ đâu tiếc gì. Những ngày vừa qua, Vi cô nương lưu lại đây đã khiến cho tại hạ thêm cảm kích và ngưỡng mộ.

- Công tử đừng khiến tiểu nữ thêm phần khách sáo đó.

La Thiên Hào cười khẩy:

- Chúng ta sẽ phá đi sự ngăn cách đó mà.

Y nhíp quạt, nói tiếp:

- Mời Vi cô nương.

Nàng khẽ gật đầu. Hai người chưa kịp bước ra ngoài thì có tiếng gõ cửa dồn dập. La Thiên Hào nhìn Vi Thiên Cơ rồi quay đầu lại, chau mày gất lên:

- Vào đi.

Một gã môn hạ Ngũ Kiếm Phái trong trang y võ phục hấp tấp bước vào. Gã nhìn Vi Thiên Cơ bằng ánh mắt lưỡng lự.

Nhận ra ánh mắt gã, La Thiên Hào khẽ gật đầu:

- Người cứ coi Vi cô nương như người nhà của ta.

Gã ôm quyền xá La Thiên Hào rồi trịnh trọng nói:

- Khởi bẩm Chuởng Môn, phân đàn Ngũ Kiếm đã có tin về Tiểu Thần Toán Tử.

La Thiên Hào khoát tay:

- Tốt lắm. Người hãy chuẩn bị mọi thứ cần thiết để ta cùng Vi cô nương đón Hạ huynh về đây.

Y khoát tay ra hiệu cho gã môn hạ rút lui rồi quay lại Vi Thiên Cơ:

- Chúc mừng Vi cô nương. Cuối cùng rồi tại hạ cũng giúp được việc cho nàng. Trong khi chúng môn hạ Ngũ Kiếm chuẩn bị mọi thứ cần thiết để tại hạ và Vi cô nương lên đường thì chúng ta hãy cùng đối ẩm để mừng cho tin này.

Lòng dạ Vi Thiên Cơ rối bời bời vì những ngày qua không nhận được tin tức gì của Hạ Quân Bình, trong lòng như có lửa đốt. Nay nghe tin này thì chỉ muốn lên đường ngay mà thôi. Nhưng nghĩ cho cùng cũng không tiện từ chối lời thỉnh cầu của La Thiên Hào nên buộc phải gật đầu.

La Thiên Hào như đọc được ý niệm trong đầu Vi Thiên Cơ nên từ tốn nói:

- Tại hạ rất hiểu tâm trạng của Vi cô nương. Nhưng làm bất cứ việc gì cũng phải chuẩn bị chứ. Hạ huynh hiện nay đang bị các cao thủ Hắc đạo truy tầm. Nếu như không có sự chuẩn bị chu đáo thì sợ rằng chúng ta khó đưa được Hạ huynh về đây.

- Tiểu nữ chỉ sợ làm phiền quá nhiều đến La công tử.

- Tại hạ đã giúp thì đâu còn ngại nữa. Huống chi ngoài nghĩa võ lâm, tại hạ còn ái mộ Vi cô nương. Tại hạ luôn mơ tưởng một ngày nào đó, Ngũ Kiếm Phái và Phi Tiên Hồ sẽ là người một nhà.

Vi Thiên Cơ cau mày:

- Ngũ Kiếm Phái của La công tử là một đại phái trong chốn võ lâm còn Phi Tiên Hồ chẳng qua chỉ là một danh lam thắng cảnh chốn sơn lâm, đâu thể sánh bằng.

La Thiên Hào sa sầm mặt nhưng nhanh chóng tạo nụ cười giả lả. Y trịnh trọng nói:

- Tại hạ thỉnh Vi cô nương.

Vi Thiên Cơ vừa gật đầu vừa nói:

- Sau buổi đại yến này thì chúng ta sẽ đi ngay chứ ?
- Khi chuẩn bị xong thì chúng ta sẽ đi ngay.

Hai người rời thư phòng. La Thiên Hào đưa Vi Thiên Cơ đến một gian thư sảnh được trang hoàng khá lộng lẫy. Vừa bước vào gian thư sảnh này, Vi Thiên Cơ không khỏi nhú mày bực bội bởi mùi xạ hương nồng nồng xông vào mũi nàng. Nàng có cảm tưởng mình đang bước vào một gian phòng trong toà kỹ lâu hơn.

Ngay giữa gian thư sảnh là bàn đại yến đã được bày sẵn với những món cao lương mỹ vị.

La Thiên Hào đóng cửa lại:

- Mời cô nương.

Nàng vừa yên vị thì La Thiên Hào vội vã rót rượu vào chén nàng. Vi Thiên Cơ nâng chén rượu:

- Mời công tử.

Giọng nói của nàng thật ôn nhu từ tốn nhưng ánh mắt thì lại sắc như bảo đao, bảo kiếm điểm thẳng tới mặt La Thiên Hào. Chạm vào ánh mắt của Vi Thiên Cơ, La Thiên Hào không tỏ vẻ gì bối rối mà vẫn giả lả mỉm cười.

Y bưng chén rượu:

- Mời cô nương.

Y uống trước rồi đặt chén xuống bàn.

Vi Thiên Cơ nhấp một ngụm nhỏ rồi ôn nhu nói:

- Tiểu nữ nghe được tin tức của Hạ huynh thì không còn hứng thú đối ẩm nữa. Uống cạn chén này rồi tiểu nữ xin được phép ra đi. Xin La công tử miễn chấp.

- Vi cô nương gấp như vậy à ?

Nàng khảng khái gật đầu.

La Thiên Hào buông một tiếng thở dài, nói:

- Tại sao Vi cô nương lại quá lo lắng cho một gã công tử trói gà không chặt chứ ? Phải chăng Vi cô nương đã yêu Hạ Quân Bình ?

- Tại sao La công tử lại hỏi tiểu nữ điều đó ?
- Tại hạ muốn biết.

Vi Thiên Cơ tỏ vẻ bất mãn:

- Chưởng Môn cần biết để làm gì ?
- Mấy ngày qua cô nương lưu lại Ngũ Kiếm Phái mà không nhận thấy gì à ?

Nàng nhìn thẳng vào mặt La Thiên Hào.

La Thiên Hào khẽ lắc đầu, nhả giọng nói:

- Tại hạ không đáng sánh ngang với Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình sao ?

Y chống tay lên mặt bàn:

- Thiên Cơ. Nàng hãy trả lời cho ta biết. Ta không đáng so với Hạ Quân Bình sao ?

- Tiểu nữ không có sự so sánh đó. Sự chu toàn của La công tử, tiểu nữ rất cảm kích, sau này sẽ đền đáp.

- Đó là những lời khách sáo. Tại hạ muốn nghe câu trả lời của nàng.

Vi Thiên Cơ đứng lên:

- La Chưởng Môn có quá tò mò không ?

- Ta tò mò bởi vì ta yêu nàng. Quân Bình sao có thể sánh với ta được. Y chỉ là một gã thư sinh trói gà không chặt và chỉ một tiếng ban lệnh của ta thôi thì gã phải sớm chầu diêm chúa.

Mặt Vi Thiên Cơ đánh hắt lại:

- Thiên Cơ không cho phép bất cứ ai chạm đến Hạ Quân Bình.

- Ngay cả ta ư ?

Nàng đứng lên:

- Đúng, ngay cả La Chưởng Môn.

La Thiên Hào dè bủ:

- Nàng không làm gì được cho gã Tiểu Thần Toán Tử nữa rồi. Khi ta đã yêu thì quyết phải có nàng. Gã Hạ Quân Bình kia dù có ba đầu sáu tay cũng không dễ đoạt được tình yêu của ta.

Vi Thiên Cơ bặm môi. Dung diện của nàng lộ ra những nét phần nộ cùng cực.

Vi Thiên Cơ hừ nhạt nói:

- Tôi không cần phải lưu lại đây nữa.

- Nàng rời đây để đi tìm Hạ Quân Bình à ?

- Đúng vậy.

- Vi cô nương chưa nghe ta nói là Quân Bình đang lưu tại đâu mà.

- La Chưởng Môn biết thì tôi cũng có thể biết. Cáo từ.

Vi Thiên Cơ dứt lời, toan rời bước bỏ ra khỏi thư sảnh nhưng La Thiên Hào đã nhanh hơn, án ngữ ngay cửa thư sảnh. Y chiếu ánh mắt cú vọ vào nàng.

Vi Thiên Cơ cau mày nói:

- La Chưởng Môn muốn gì ?
- Ta sẽ nói cho nàng biết Hạ Quân Bình đang ở đâu.
- Tiểu nữ không cần nghe nữa.

La Thiên Hào cười khẩy:

- Nàng không muốn nhưng ta vẫn nói.
- Vậy thì nói nhanh đi.

La Thiên Hào mỉm cười:

- Hạ Quân Bình đang lưu tại trấn Chiết Giang. Từ đây đến Chiết Giang trấn không quá hai mươi dặm. Với võ công của chủ nhân Phi Tiên Hồ thì chỉ mất nửa khắc thôi nhưng ta không cho nàng đi gặp Hạ Quân Bình.

- La Chưởng Môn định cản Thiên Cơ ư ?
- Ai lại để cho người mình yêu đi gặp kẻ tình địch chứ.
- La Chưởng Môn đừng quá trơ trên mà hối không kịp đó.

Nàng vừa nói vừa xòe ngọc thủ. Trên đôi ngọc thủ của nàng là đôi Phi Điều Thiên Can đã từng chấn động võ lâm.

La Thiên Hào nhìn đôi Phi Điều Thiên Can, thoát chớp mắt rồi ngửa mặt cười khàn khàn. Tròng cười của gã nghe thật chói tay và đầy chất dâm dật.

Vi Thiên Cơ chờ cho gã dứt tràng cười mới gằn giọng thốt:

- La Chưởng Môn muốn thử đôi Phi Điều Thiên Can à ?
- La mỗ từng nghe thiên hạ đồn đãi về uy lực vô biên của đôi Phi Điều Thiên Can của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Với bất cứ ai thì gặp Phi Điều Thiên Can cũng phải e dè sợ hãi nhưng với tại hạ thì không. Vi cô nương không thương cũng nghĩ chút tình, nữ đầu lại dụng Phi Điều Thiên Can bức tử tại hạ.

Y nhún vai:

- Cho dù Vi cô nương không còn tình, muốn sát tử tại hạ bằng Phi Điều Thiên Can cũng không thể được.

Y liếm mép:

- Nàng hãy chịu theo ý của ta đi. Hạ Quân Bình chẳng đáng để cho nàng quan tâm đâu.
- La Chưởng Môn nói hết rồi chứ ?
- Thế nàng đã nghe và định làm gì ?
- Những lời của La Chưởng Môn thốt ra buộc tôi phải trừng phạt La Chưởng Môn.

Vi Thiên Cơ vừa dứt lời, liền thi triển đôi Phi Điều Thiên Can. Ngọc thủ của nàng vung lên nhưng tâm ý thì chỉ muốn cảnh cáo La Thiên Hào mà thôi.

Bất kỳ xuất thủ, Vi Thiên Cơ đoán chắc đôi Phi Điều Thiên Can sẽ khiến cho La Thiên Hào không còn dám xem thường nàng nữa. Nhưng khi vừa xuất thủ thì nàng mới cảm nhận có điều bất ổn. Chân nguyên thuần âm chân khí của nàng không có vẻ bình thường như trước mà như đã mất đi quá chín phần nội lực.

Cặp Phi Điều Thiên Can vừa thoát khỏi đôi ngọc thủ của Vi Thiên Cơ, không còn tỏ lộ được uy vũ vốn có của nó mà lại là đà một cách chậm chạp. Chúng như một cặp én gãy cánh, cố gượng lướt về phía La Thiên Hào.

La Thiên Hào không một chút khẩn trương, cũng chẳng có vẻ hốt hoảng hay e dè, cứ như là y biết đôi Phi Điều Thiên Can của Vi Thiên Cơ đã hoàn toàn mất tác dụng nên bình thản xòe tay đón lấy chúng nhưng bắt một đôi chim mất lực.

Vi Thiên Cơ trở mặt ngơ ngác nhìn. Nàng buột miệng nói:

- Sao kỳ vậy ?

La Thiên Hào cười mỉm:

- Nàng không lạ đâu.

Vi Thiên Cơ rít lên:

- La Thiên Hào, người đã giở thủ đoạn gì với ta ?

- Bây giờ thì nàng mới hiểu vì sao ta thân nhiên với chủ nhân Phi Tiên Hồ chưa ?

Vi Thiên Cơ bặm môi, mặt lộ những nét căm phẫn. Nàng gằn giọng nói:

- La Thiên Hào. Người dụng thủ đoạn gì ?

La Thiên Hào cười mỉm:

- Nàng đã ở trong tề phái của ta ba ngày, mỗi ngày ta dụng một ít dược nhuyễn công. Sau ba ngày thì công lực của nàng suy giảm tột cùng. Chính vì thế mà đôi Phi Điều Thiên Can mới nằm gọn trong tay ta.

Y cười mỉm, dẫn tới hai bộ, đối mặt với Vi Thiên Cơ:

- Vi Thiên Cơ, lần này thì nàng không được may mắn đắc thủ rồi.

Vi Thiên Cơ gằn giọng:

- Đê tiện thật.

- Ta yêu nàng thì sao gọi là đê tiện được.

Gã vừa dứt lời thì Vi Thiên Cơ vung tay xuất chưởng tát thẳng mặt La Thiên Hào. Nàng vừa tát vừa quát:

- Tiểu nhân bỉ ổi.

Mặc dù xuất chưởng bất ngờ nhưng ngọc thủ của nàng chưa chạm được vào mục tiêu thì đã bị trảo công của La Thiên Hào nắm cứng lại.

La Thiên Hào nheo mày:

- Nàng dám chửi ta ư ?
- Người còn đáng bị hơn thế nữa.

La Thiên Hào bật cười khùng khục. Y vừa cười vừa nói:

- Phải. Ta là tiểu nhân bỉ ổi nhưng lại được làm chủ một đoá hoa anh thư kỳ tài trong chốn võ lâm. Làm tiểu nhân như vậy cũng đáng lắm chứ, phải không Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ ?

La Thiên Hào vừa nói vừa giật mạnh tay Vi Thiên Cơ rồi thành linh vung chỉ pháp điểm vào tinh huyết của nàng.

Vi Thiên Cơ biến sắc hét lớn:

- La Thiên Hào. Người định làm gì ?

La Thiên Hào nhìn nàng:

- Kẻ biết chơi hoa thì phải biết ngắm hoa.
- Người...

La Thiên Hào cười khẩy:

- Nàng đừng khấn trương như thế mà mặt hoa không được tươi tắn. Ta sẽ không làm một gã đồ tể vui hoa dập liễu dâu. Ta có cái thú chiêm ngưỡng hoa trước khi đưa tay hái đoá hoa đó. Nàng đúng là một đoá hoa đẹp mà ta đã từng mong mỏi có được trong vườn hoa biết nói của mình.

- Dâm đẳng.

La Thiên Hào lắc đầu:

- Đừng thốt ra những lời chối tai đó chứ. Những lời nói đó sẽ đem đến cho nàng sự phiền lụy sau này, khi đã là một đoá hoa trong vườn hoa của ta đó.

Y vừa nói vừa cúi xuống rút ngọn chủy thủ giấu dưới giày. Y lia ngọn chủy thủ trước mặt Vi Thiên Cơ:

- Ta đoán chắc nàng là một đoá hoa đẹp. Đẹp nhất trong những đoá hoa mà ta đã có.

Vi Thiên Cơ biến sắc. Nàng gằn giọng nói:

- La Thiên Hào. Người không nghĩ đến hậu quả của hành động hôm nay ư ?

La Thiên Hào lắc đầu:

- Không... Một khi ta đã làm điều gì thì không bao giờ nghĩ đến hậu quả. Nếu cứ suy nghĩ về hậu vận thì sao có thể đạt được mục đích. Nếu ta là kẻ lo xa hay sợ hãi thì đã chẳng là Chưởng Môn Ngũ Kiếm Phái.

Y thọc mũi chủy thủ vào dây buộc áo khoác của Vi Thiên Cơ rồi lắc nhẹ cổ tay. Sợi dây không thể chịu nổi lưỡi dao sắc bén như lá lúa nên đứt lìa. Chiếc áo choàng khoát vai Vi Thiên Cơ rơi xuống dưới chân nàng.

Vi Thiên Cơ đỏ mặt và phẫn uất. Nàng gằn giọng:

- La Thiên Hào. Người không được làm như vậy.

- Sao ta lại không được quyền sở hữu một đoá hoa anh thư như nàng chứ ? Bây giờ thì nàng có thể phản ứng với ta nhưng khi hoa đã có chủ thì không như bây giờ đâu.

Y vừa nói vừa rê mũi chủy thủ xuống chiếc nút dây thứ nhất. Vi Thiên Cơ vừa phẫn uất vừa hốt hoảng. Nàng biết La Thiên Hào định làm gì nhưng cổ họng đắng nghét. Và nàng chỉ muốn thốt lời thóa mạ La Thiên Hào nhưng khốn nỗi trong khí quản như có vật gì chẹn ngang, không sao thốt ra thành lời được.

Bằng một động tác thật chính xác, như đã quá quen với việc dùng dao cắt nút dây, La Thiên Hào lòn mũi chủy thủ vào chiếc nút dây, cổ tay y lắc khẽ một cái, chiếc nút dây bị đứt lìa.

Chiếc áo của Vi Thiên Cơ bật ra.

La Thiên Hào chắc lưỡi:

- Nàng phải là một đoá hoa tuyệt sắc.

- Người...

La Thiên Hào nhìn nàng, mỉm cười, trơ trẽn nói:

- Nàng đừng quá khấn trương. Tất cả mọi hành động của ta đều rất chuẩn mực và từ tốn.

Gã nói xong, lại lòn mũi chủy thủ vào chiếc nút dây thứ hai.

Vi Thiên Cơ căng thẳng tột cùng. Chiếc áo võ phục của nàng chỉ còn vồn vẹn có tám nút dây. Nếu không có một sự biến nào xảy ra thì chẳng bao lâu nữa, La Thiên Hào sẽ lột trần thân thể nàng.

La Thiên Hào cười mỉm cói:

- Những đoá hoa không chịu theo ý của ta thì hậu quả sẽ như thế nào, nàng có biết không ?

Y lắc mũi chủy thủ. Chiếc nút dây lại bị đứt ngang. Chiếc áo võ phục của Vi Thiên Cơ lại mở rộng thêm. Y mỉm cười nói:

- Những đoá hoa không chịu theo ý ta thì đều bị đưa đến Dạ Tình Thủy Lầu để mua vui cho Bộ Phận Phận.

Vi Thiên Cơ toát mồ hôi.

Mũi chủ thủ lại len vào chiếc nút dây thứ ba. Nếu chiếc nút bị cắt nữa thì đôi vai và chiếc yếm bên trong sẽ lộ ra. Điều đó sẽ như thế nào đối với Vi Thiên Cơ ?

Vi Thiên Cơ gượng nói:

- La Thiên Hào. Người hãy dừng tay lại.

- Không. Ta không thể dừng được mỗi khi thực hiện ý định của mình.

Y mỉm cười, toan lách mũi chủ thủ để cắt đứt chiếc nút dây thứ ba thì bất thành linh, cửa thư sảnh mở ra. Một nữ nhân trạc ngoài đôi mươi, nhan sắc khá mỹ miều bước vào.

Nàng ta thoát ngay người khi chứng kiến cảnh La Thiên Hào đang bức chế Vi Thiên Cơ.

- La huynh...

La Thiên Hào sa sầm nét mặt, rút ngọn chủ thủ lại. Y nhìn lại nữ nhân đó:

- Mỹ Linh...

Mỹ Linh gần như chết sững, chẳng nghe được câu nói của La Thiên Hào. Nàng lắp bắp nói:

- La huynh... sao chàng lại...

La Thiên Hào cười khẩy nói:

- Dừng hỏi.

Gã gần giọng nói:

- Mỹ Linh, chưa được phép của ta sao nàng dám vào đây ?

Mỹ Linh bậm môi:

- Thiếp...

La Thiên Hào quát lớn:

- Ai ?

Mỹ Linh biến sắc, gượng nói:

- Thiếp tự tiện vào.

La Thiên Hào gạt ngang:

- Nàng biết như thế thì hậu quả sẽ như thế nào không ?

Mỹ Linh gục đầu nhìn xuống:

- Thiếp biết...

Vi Thiên Cơ rít lên bằng giọng căm phẫn:

- La Thiên Hào, người vô tâm vô nghĩa đến như vậy ư ? Đúng ra khi Mỹ Linh phu nhân đến đây thì người phải vỗ về nàng mới đúng.

La Thiên Hào khoát tay, ngăn không cho Vi Thiên Cơ nói.

Y nhìn Mỹ Linh, gằn giọng nói:

- Ra ngoài đi.

Vi Thiên Cơ thét lên:

- Phu nhân không thể đi được.

Nhìn Mỹ Linh, Vi Thiên Cơ gắt giọng nói:

- Phu nhân... phu nhân không nên rời khỏi thư sảnh này. Phu nhân biết tướng công của phu nhân đang làm gì chứ ? Là thân phận nữ nhi với nhau, phu nhân biết cái quý giá của trinh tiết. Phu nhân hãy ngăn hãm ta lại. Tướng công của phu nhân định làm hại tôi.

Mỹ Linh nhìn La Thiên Hào.

La Thiên Hào ngửa mặt cười khàn khạch. Tròng tiếu ngạo của gã càng khiến cho Vi Thiên Cơ căng thẳng. Bởi lẽ nàng đã đoán được cho dù Mỹ Linh là người đầu gối tay ấp của La Thiên Hào nhưng cũng không thể cản gã được.

Nàng thét lên cắt ngang tròng tiếu ngạo của La Thiên Hào:

- La Thiên Hào. Người trơ trẽn như vậy sao ? Trước mặt phu nhân mà người vẫn trơ trẽn thái quá như vậy ? Một người như người sao có thể sống trong trời đất này được.

La Thiên Hào nhìn lại Vi Thiên Cơ:

- Vi Thiên Cơ. Nàng nghĩ Mỹ Linh có thể giúp được nàng ư ?

Y nhìn Thiên Cơ và chỉ Mỹ Linh:

- Mỹ Linh cũng chỉ là một đoá hoa biết nói trong vườn hoa của Chưởng Môn Ngũ Kiếm Phái mà thôi.

- Người... người trơ tráo như vậy ư ? Người... người không còn một chút nhân tính nào ư ?

- Cái gì La Mỗ thích thì La Mỗ cứ làm.

La Thiên Hào nhìn lại Mỹ Linh:

- Mỹ Linh, lui ra đi.

Mỹ Linh mếu máo nói:

- La huynh...

La Thiên Hào gạt ngang:

- Đi đi, đừng nhiều lời buộc ta phải phần nộ mà trừng phạt nàng đó. Đi ra đi.

Mỹ Linh lắc đầu.

La Thiên Hào tròn mắt.

Vi Thiên Cơ chột lo lắng cho Mỹ Linh. Nàng biết La Thiên Hào sẽ làm gì khi Mỹ Linh làm trái ý gã.

La Thiên Hào gần giọng:

- Sao nàng lắc đầu ? Nàng dám chống lại ý của ta ư ?

- Thiếp không dám chống lại ý của chàng. Thiếp đến báo cho chàng biết là Bội Phân Phân cùng với Hoạt Diêm La Linh Chấn Kỳ đang chờ chàng ở tổng đàn Ngũ Kiếm Phái.

La Thiên Hào sa sầm mặt. Y hỏi lại nàng:

- Bội Phân Phân và Hoạt Diêm La Linh Chấn Kỳ đợi ta ở tổng đàn Ngũ Kiếm Phái ư ?

Mỹ Linh từ tốn gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Chính vì hai người đó mà thiếp mới mạo phạm xông vào thư sảnh của chàng.

La Thiên Hào buông một tiếng thở dài.

Y dần tay đập đôi Phi Điểu Thiên Can xuống bàn yến tiệc, hần học nói:

- Bội Phân Phân. Người không chờ lúc nào đến mà lại đến ngay lúc này.

La Thiên Hào nhìn lại Vi Thiên Cơ:

- La mỗ sẽ quay trở lại.

La Thiên Hào nhìn Mỹ Linh:

- Nàng ở đây trang điểm lại Vi Thiên Cơ cho ta.

Mỹ Linh nhu nhược cúi đầu:

- Thưa vâng.

Hai giọt lệ rịn ra nhều xuống trước mũi hài của nàng.

La Thiên Hào hừ nhạt. Y rảo bước bỏ ra ngoài thư sảnh. Mỹ Linh chờ một lúc mới bước tới vội vã khép cửa lại. Nàng tiến đến trước mặt Vi Thiên Cơ.

Mỹ Linh hối hả nói:

- Vi cô nương mau rời khỏi đây.

- Tôi sẽ đi nhưng đã bị La Thiên Hào điểm vào tĩnh huyết rồi.

Mỹ Linh chớp mắt rồi điểm chỉ giải khai huyết đạo cho nàng.

Vừa được giải khai huyết đạo, Vi Thiên Cơ chớp ngay lấy tay Mỹ Linh:

- La phu nhân... đa tạ...

Mỹ Linh bật khóc.

Vi Thiên Cơ thở dài rồi lấy lại đôi Phi Đểu Thiên Can. Nàng nói với Mỹ Linh:

- Phu nhân... phu nhân đã gạt La Thiên Hào ?

Mỹ Linh gật đầu.

Thiên Cơ thở ra:

- Nếu vậy thì phu nhân hãy cùng đi với tôi. Một người như họ La thì không đáng để phu nhân trao thân, trao tình cho gã. Y là kẻ vô tâm, vô tính, một người bại hoại không màng đến tình phu thê.

Mỹ Linh cướp lời Vi Thiên Cơ:

- Cô nương mau rời khỏi đây đi, kéo không kịp đâu.

- Phu nhân hãy đi theo tôi.

Mỹ Linh lắc đầu:

- Tôi ở lại, Vi cô nương mau đến tàu ngựa phía sau dãy thư sảnh trước mặt lấy ngựa mà đào thoát. Tôi không tiện tiễn cô nương.

- La Thiên Hào nhất định sẽ trừng phạt phu nhân. Gã sẽ không nương tay với phu nhân đâu.

- Tôi biết nhưng tôi chấp nhận.

Vi Thiên Cơ buông một tiếng thở dài, lắc đầu. Nàng toan rời bước ra khỏi thư sảnh thì Mỹ Linh gọi nàng lại:

- Vi cô nương.

Vi Thiên Cơ quay lại:

- Phu nhân còn điều chi chỉ giáo ?

- Cô nương hãy thay đổi y phục của tôi để rời khỏi nơi đây.

Vi Thiên Cơ giật mình. Nàng nghĩ thầm:

“Sao ta không nghĩ ra điều đó ? Nếu không có Mỹ Linh thì mình không thể bảo vệ được sự trinh bạch rồi. Ta nhất định phải trả ơn cho nàng.”

Vi Thiên Cơ bước trở lại và đổi y phục với Mỹ Linh. Nàng bồi hồi xúc động nói:

- Phu nhân. Tôi không bao giờ quên ơn này. Sau này sẽ đền đáp.

- Cô nương rời khỏi đây được là tôi mãn nguyện rồi.

- Phu nhân bảo trọng.

- Cô nương bảo trọng.

Vi Thiên Cơ rời gian thư sảnh, hối hả theo sự chỉ dẫn của Mỹ Linh đi về hướng tàu ngựa. Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

“La Thiên Hào, nếu như Mỹ Linh có mệnh hệ nào thì ta thề không để cho người sống mà thấy mặt trời đâu.”

Vi Thiên Cơ vừa nghĩ vừa rảo bước đến tàu ngựa. Nàng nhẹ nhõm khi không ai phát hiện ra mình. Chọn một con tuấn mã sắc đen tuyền với bốn vó có đốm trắng, nàng vỗ về ngựa:

- Chúng ta sẽ rời khỏi đây. Người ráng đưa ta đi nhanh lên nhé.

Vi Thiên Cơ mở dây cương rồi thót lên lưng tuấn mã. Nàng thúc chân vào hông tuấn mã:

- Nào đi.

Vi Thiên Cơ cúi rạp mình trên lưng tuấn mã, thúc ngựa phi nước đại băng về phía cổng tam quan. Mười gã kiếm thủ đứng chốt ngay cổng thấy có người phi ngựa phóng nước đại băng đến liền toan đóng cổng lại nhưng chúng nhanh chóng nhận ra y phục của Mỹ Linh liền đứng tạt qua hai bên.

Một gã mỉm cười nói:

- Bát phòng phu nhân hấp tấp vậy.

Không màng đến lời nói khách sáo của gã, Thiên Cơ thúc mạnh chân vào mông để tuấn mã lao đến băng qua cổng tam quan. Cùng lúc đó một tiếng pháo hiệu nổ trên không rung.

Mười gã kiếm thủ vừa thấy pháo hiệu liền khẩn trương khép cổng lại. Gã đại hán vừa mới thốt câu nói khách sáo nịnh hót như hiểu ra chuyện gì liền quát lớn:

- Không phải Bát phu nhân. Đuổi theo.

Lời còn đọng trên miệng gã thì hai mươi thốt nhân mã cùng với La Thiên Hào cúi rạp trên mình ngựa ào ào lướt đến. Gã hối hả nói:

- Người đó vừa mới chạy qua.

La Thiên Hào ra roi đánh vào mông tuấn mã, cúi rạp người lướt qua. Hai mươi gã kiếm thủ thuộc hạ cũng rào rào bám theo sau.

Tiếng vó ngựa dồn dập rộn lên phía sau khiến Thiên Cơ càng khẩn trương hơn. Nếu lúc này nàng không bị mất nội lực chân nguyên thì đâu coi bọn cao thủ Ngũ Kiếm Phái ra gì nhưng khốn nỗi giờ nàng đã khác trước rồi nên chỉ biết đào tẩu mà thôi.

Vừa lo lắng vừa khẩn trương, Thiên Cơ không ngừng thúc chân hối thúc tuấn mã phi nước đại lao về phía trước.

Vi Thiên Cơ bặm môi nghĩ thầm:

“Mình phải đến Chiết Giang trấn gặp Hạ Quân Bình trước khi bọn người Ngũ Kiếm Phái bắt kịp mình.”

- - - 000 - - -